

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 238. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604649696/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

»Nu skal De blive siddend', eller ogsaa skal De gaa i Seng!« sagde Proprietæren.

Karl gik ud ad Døren til Entreen. Jomfru Hyphoff rejste sig med en meget fornærmet Mine, og gik ud ad den modsatte Dør uden at sige Godnat. – Proprietæren sad en Stund tavs og saae fortrædelig efter hende. – »Er 'et æt sær med saa'en en gammel Ecn.« sagde han saa, »hun vil mig saamænd ingen ondt, men hun kan æt la'e være at drill'. Hun har vidst 'et hele Tiden, at jeg ønsked', hun skuld gaa i Seng, – og saa sidder hun her og falder af Stolene af bar' Søvnighed.«

Karl kom ind med Anretningen.

»Nej, men hun veed, jeg kan æt nænn' til at skill' mig af med hende. Hun var god Ven med den bedst' Ven, jeg har haft –«

»Men hvem var da det, Fa'er?«

»Det var Din Mo'er, lille Karl. – – Ja Andreas Peter Berggreen, han har jeg kjendt helt godt.« sagde han til Hellum. »Jeg har endda sunget adskillige dansk' Viser for ham, som han vistnok vild' udgic'. Han var en rigtig Musikmand.«

»Ja, han har jo samlet Folkemelodier fra de fleste evropæiske Lande.«

»Jeg troer 'et nok. Jeg kunde ogsaa nogen, jeg havde lært i Skotland, men han kjendte dem alle i Forvejen. Han skrev nogen af dem op til min Kone og min Søster Marie – – ja, det er læng' siden.«

Der blev en betydelig Pavse.

»Aa, bland jer nu noget i jere Glas,« sagde Proprietæren og tog sig sammen.

»Kjender De denne?« spurgte Hellum. Han sang og spillede:

Maxwelton braes are bonnie,
Where early fa's the dew –

Proprietæren stirrede lyttende paa ham med et overvældet, næsten smerteligt Udtryk i sit Ansigt. »Aa nej, jeg kan æt godt taal' det,« sagde han.

Hellum standsede og saae sig forskrækket om.

»Aa ja, lille De, – det er jo æt saeen, at det – gjør ondt, men det er – for sød, det er for stærk. Det var den, min Kone sang allermost. Ja, det var den. – Se, se. – Kan De ogsaa den om Molly Charrane?«

»Ja.«